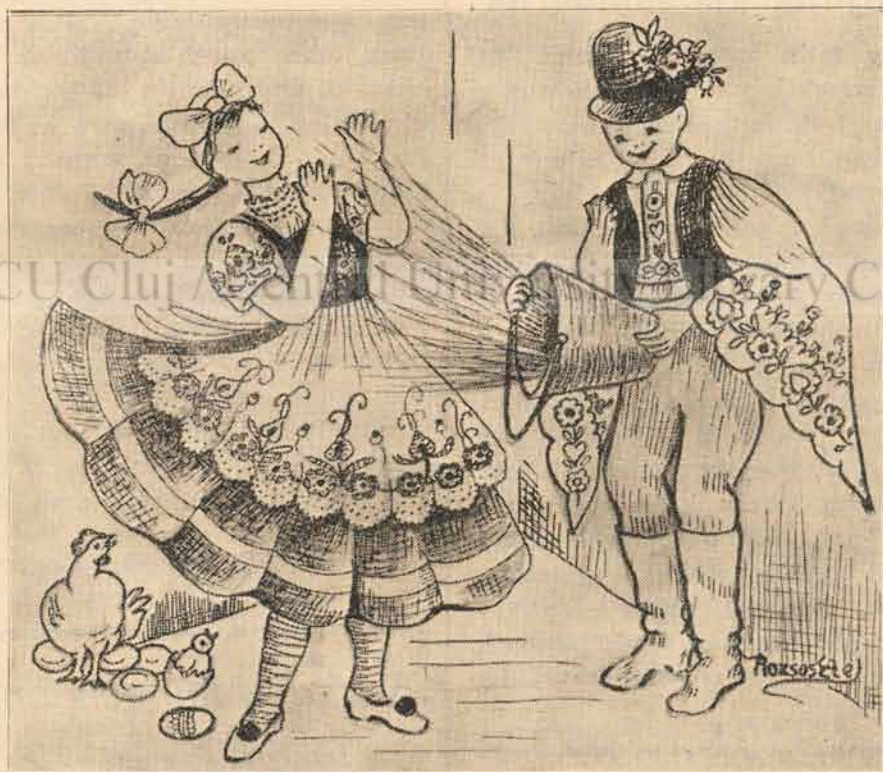

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Alapította: TELEKYNÉ FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA. Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Teleky József.

Öntözők.

VIII. ÉVFOLYAM
7. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1940. MÁRCIUS 31
Húsvéti szám.

Öntöző vers.

Irtá: Holstein Mária.

Sok büszke virág int,
A tavaszi fényben...
De a kék ibolya
Csendben ül, szerényen.

Szerény kis ibolya,
E ház virágszála.
Jóillatú vízcsepp
Hulljon a szirmára.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Dohányvirág latin neve: Nicotiana. Ezt csak azok a gyermekek vessék, akiknek nagy udvaruk vagy kertjük van, mivel ez szereti a szellős, nagy helyet, magasra nő fel és szétágazik. Különben rendkívül erős illatú virág. Nehézlevegőjü udvarokat valósággal felüdit, felfrissít az illatával. Virága tölcser alakú fehér, vagy lilás rózsaszín. Apró barna magvú virág. Május hóban a szabadba vetendő.

Százszorszép latinul: Bellis. Máskülönbén boglárkának is hívják. Kedves, szerény, kisigényű virág. Ha cserépbe, ha ládába ültetik, egyformán diszlik. Úgy, hogy ezt városi kis cimboráink is ültethetik. Piacon április végén, május elején már szép palántákat lehet belőle kapni. Virágzása után elhullatja a magvait, s ezek ott kikelnek, őszre már palánta lesz belőle, ezt szétültetik s így tavasszal korán virágzik. Márciusban vetendők még az **oroszlánszáj**. Latinul: Antiorichum.

Hasznos természettani kísérlet tojással.

A tojás friss, vagy régi voltának megvizsgálását nagyon egyszerű természettani kísérlettel elvégezhetjük. Egy liter vízben százhusz gramm *konyhasót* oldunk fel. A vízbe rakott tojások különbözőképpen viselkednek, aszerint, hogy mennyi idősek. A friss tojás lesüllyed a folyadék fenekére. Az állott tojás a folyadék felszínére emelkedik és minél régiebb, illetőleg minél romlottabb, annál jobban kiemelkedik a vízből. Ezzel a vizsgálati módszerrel könnyű ellenőrizni, hogy húsvéti tojásfestés alkalmával ne kerüljön romlott tojás a festésre szánt tojások közé.

Ki milyen figyelemmel olvassa a „Hogy írjuk?” nyelvművelő rovatot.

A „Benedek Elek” szóképző rejtvényre beérkezett munka: be, benn, benne, beken, béke, be-ékelek, beékel, bél, belek, beléndek, bele, Bene (név), Keele (falu), neked, beleken, bélel, de, Ede, dél, délben, delel, delelnék, ne, néne, ellen, ellene, ellenébe, el, le, eb, ének, énekelek, eledel, etedelek, él, élek, én, éled, élednek, ék, élek, ékel, eke, ékek, enne, lenne, ennél, kenek, kél, lék, kel, kell, ken, kén, kebel, kék, kellék, Kelen, lenn, len, Lenke, lel, lelek, lélek. Összesen 65 szó.

*

Az *Adzsitkumár* szóképzőrejtvényre beérkezett munka: a, ad, az, azt, adás, Arad, aradi, arra, ara (menyasszony), akar, akár, aki, ami, amaz, arasz, amit, ás, ázik, ár (szerszám), ár (víz), át, ámit, ámitás, duma, dák (nép), Irák, írt, itt, ima, Ida, írka, írás, ir (nép), kút, kád, kas, kar, rák, kár, kit, kárász, kása, kámzsa, Kata, kamasz, kádár, kis, karma, kamra, karám, mar, már, rám, madár, muza, muzsika, mászik, marad, máz, mi, im, rá, rum, muri, úri, túr, rút, ráma, mára, ráz, Riga, Rika, rúd, riksa (kinai kocsi), Riska (tehén), sík, sár, sírt, sírás, sír (hely), sír (ige), sima, sirat, szár, szám, mász, más, száma, szarka, szúr, szét, szakad, száz, számár, szita, szít, tusz, szirt, tar, tár, tara, tárka, rakat, tata, tudás, tudat, tíz, út, tud, utas, utazás, úr, ri, úri, zár, zsák, szak, zsír, zsur, ruzs. Összesen 126 szó.

Beküldte: *Keresztes Erzsébet*,
Gyulafehérvár.

Az áldott mindennapi kenyér.

*Kis kenyérke, drága, áldott kis kenyérke,
Hej, megeszi szépen, az okos legényke.*

*Nem panaszol azért, mert nincsen kalácska,
Édes Anyukáját bánatban ne lássa.*

*Tudja ő azt jól, hogy elment Apukája,
Katonának s ezért most a házuk tája —*

*Szomorú lett. Hogy is kérne most kalácsot,
Köszöni szépen a kenyeret is, látod? ...*

*Minden este, reggel imájában kért,
Drága Édesapját, hozza vissza neki.*

Schullerné Sillay Erzsébet.

Áldott húsvét.

Irtá: Kirjákné Kovács Emma.

Feltámadás, százszor csodás
Szent ünnepe. Itt vagy ismét!
Áldott Húsvét!

Üdvözítő, ujjongó hirt
Zengve, csengve sugárol be
A szívekbe.

Kis legénykék, kis leányok,
Mennek, mennek szépen, sorba'
A templomba.

Aztán járnak vig örömmel,
Virággal felbokrétázva
Házról-házra.

Itt egy lányka... ott egy lányka,
Ha a rózsavízből nem jut,
Ott van a kút!

Sikoltoznak, nevetgélnek,
Elszaladnak, visszatérnek...
Dehogy félnek!

A jutalom?! Van egy halom
Virágsokor, himes tojás,
Oh be csodás!

Szent örömmel itt vagy ismét,
A világon áradjál szét,
Áldott Húsvét!

A nyolcadik húsvét.

Nagypénteki szomorúsággal kezdődött, a lelkeket a néma fájdalom sötét palástja burkolta be. A szíveket szomorúság töltötte be és felzokogott az égre a keserű panasz. A Megváltó kereszten függő, meggyötört testének árnyékából másik ravatal gyászos körvonalai tüntek elő, melyben egy másik Messiás fáradt teste pihent meg, rövid, de küzdelmes, fáradságos földi élete után.

Élete állandó munkában telt el. Ő hozta létre ezt a nélkülözhetetlen, kedves kis lapot, mely gyermekeink éltető eleme, mindennapi kenyeré jövőnk kultúránk őrangyala és alapköve. Hét nehéz esztendőn keresztül, minden bajon és csapáson keresztül vitte magával nagyon-nagyon göröngyös úton a szellem lobogó fáklyáját, a gyermeknevelés ügyének lángoló szövetnekét.

És most itt vagyunk. A feltámadás napja van és mi dermedt szívvel, tévelygőn nézünk össze és hitetlenkedve kérdezzük: lesz-e feltámadás? Az, aki minket összetartott, aki összefogott és hősies erővel ragadva fel a szellem fegyverét, vezetve minket a nehéz harcokon, nines már közöttünk. Kezéből kihullott a toll, megszűnt a szíve dobbanása, lelke felszállt a jobb hazába, ahonnan most féltő gonddal néz le itthagott báránkáira, kitárja felénk gondoskodó karjait és aggódó szeretettel figyeli, mi lesz a kis cimborákkal, mi lesz a lapocskával, ki vezet tovább Marcella néni örökét? Olvasnak a kis cimborák, toboroznak-e hűségesen, kertészkednek-e mint régen? Hát a munkatársak, a sok néni és bácsi írnak-e szép verseket, meséket?...

Kedves kis cimborák, kedves olvasók, szeretett munkatársaink! Igerjük meg szent fogadalommal, fogadjuk meg erős elhatározással Marcella néni szellemének, hogy nem ejtjük ki kezünkől a munkát. Igerjük meg a nyolcadik év kezdetén, amely talán nagyobb nehézségek elé fogja állítani ezt a kis lapot, mint az első esztendőben volt, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy újra talpraállíthassuk ezt a féltveőrzött kis újságot, mely gyermekeink egyik legnagyobb kincse.

Gondoljuk meg jól, hogy a helyzet sokkal komolyabb, mint bármikor volt. Mindnyájunk édes gyermeke, az „Uj Cimbora“ válságos helyzetbe került. És ki volna az, a magyar szülők közül, aki nem sietne beteg gyermeke segítségére? Vagy ki volna az a magyar gyermekek közül, aki szenvedő testvérkéjének nem nyújtaná oda az orvosságos poharat?

A mi kedves gyermekünk, az „Uj Cimbora“ is nagy beteg. Életbenmaradásához csak akkor lehet remény, ha mindnyájan betegágya körül állunk és egyszerre sietünk megmentésére. A kis cimboráknak ezután kétszeres erővel és buzgalommal kell toborozniok; a szülőknek, ha bármilyen nehézséget okoz is, elő kell teremteniök az előfizetés díját; a munkatársaknak tehetségük legjavát kell nyújtaniok, hogy méltó legyen a lap Marcella néni emlékéhez.

Akkor, ha mindnyájan megteszük kötelességünket, talán meg lesz az igazi feltámadás, amelyet Marcella néni aggódóan szerető szíve, lelke a Mennyországban vár.

Nagy Kálmán.

Zsuzsóka barátai.

Zsuzsóka jószívű kislány volt. A kávéjából mindig hagyott egy kicsit Mióka cicának is. De Bundásról sem feledkezett meg. Neki a csontokat gyűjtötte össze. Ilyenkor vidáman ugrándozott jókedvében, mivel a csontokat úgy ropogtatta, mint más gyermek a pattogatott kukoricát.

A legjobb barátságot azonban két kis nyuszival tartotta fenn Zsuzsóka. Oh, de édesek is voltak ezek a nyuszikák! Fekete az egyik, hófehér a másik. Zsuzsóka mindennap friss füvet szedett nekik, s mikor a nyulacsókák meglátták Zsuzsókát kis szoknyácskájában a finom eleséggel, elébe futottak s úgy elkapkodták kezéből a füvet, hogy még egy szál sem maradt belőle, hírmondónak sem.

Zsuzsóka ugyan nem árulta volna el senkinek sem, hogy miért szereti a két kis nyuszt, de, ha senkinek sem mondjátok el, akkor én megmondom nektek.

Emlékszem rá, hogy tavaly húsvétkor egy pompás csokoládé nyuszt kapott Zsuzsóka nagyanyókatól. A nyuszi hátán puttony, s a puttonyban mindenféle színű tarka cukortojások.

— Nyuszitójás! Nyuszitójás! — mondotta boldogan s a vendégeknek is megmutatta sorra.

Ettől kezdve még Bundásnál, meg Miókánál is jobban szerette a nyulakat, különösen Fehérkét, meg Cigánykát. S bár Zsuzsóka nem beszélt a nyulak nyelvén, azért ők pompásan megértették egymást. Hallottam, mikor egy alkalommal Zsuzsóka így beszélt a kis nyuszijához:

— Nyuszikák, ugye újra kapok húsvétkor nyuszitójást?

— Mak! mak! mak! — mondta rá Cigányka, meg Fehérke. En bizony nem sokat értettem volna belőle, de Zsuzsóka azt állította később, hogy a nyuszik igent mondtak.

Húsvét elsónapján csak jön a csomaghordó bácsi.

— Kérem szépen, lakik itt valami Zsuzsóka nevű kislány? — kérdezte. Zsuzsóka nagy szívdobogva, pirosragyúlt arecal mondta: — Éppen én vagyok az. — S már át is vette a csomagot. De ekkorára híre ment a dolognak, s összefutott az egész ház, hogy mi van hát a csomagban? Oh, édes Istenem: ezek a nyuszikák! Mert csakis ők lehettek; — a kis csomagban egy kis fészek volt nagy vigyázva betéve és a fészekben négy gyönyörű, szebbnél-szebb színű cukortojás.

— Nyuszitójás! Nyuszitójás! — örvendezett, kacagott Zsuzsóka. Mutogatta is mindenkinek.

— Ugye, anyukám, ezt Nyusziországból küldték, azért, mert vigyáztam Cigánykára, meg Fehérkére? És friss füvet adtam nekik mindennap?

— Úgy, úgy, kicsi lányom, — mondta rá hamiskásan mosolyogva Zsuzsóka édesanyja, s kicsi lányát össze-vissza csókolta. Csak Nagyanyóka hallgatott, pedig erről a titokzatos dologról ő tudott volna legtöbbet mesélni.

F. László Marcella.

Húsvét reggel.

Irta: Katona Jenő.

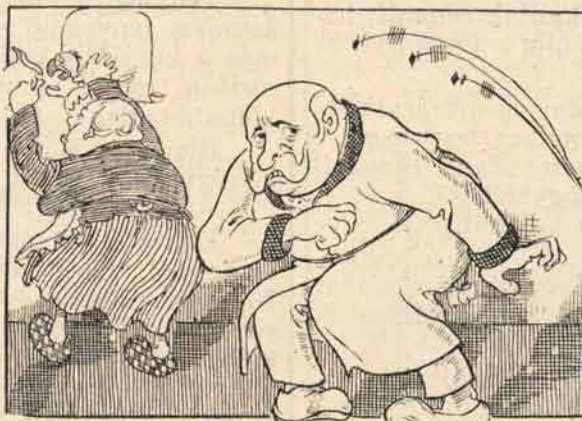
Ki egyszülött fia volt Istennek,
Kit irigy, gonosz ármány eladott:
Özvegyek, árvák vigasza volt Ő,
Az nem lehet örökre halott.

Az ármányt is meggyőzte végre,
Im hirdetik Őt a templomok.
Az árvák, szegények fénye lett Ő
S mindnyájunkért feltámadott.

Kutykuruty Tóni izgalmas mérközése Etyepety Kajetán úrral.

A képeket rajzolta s a szöveget írta hozzá Papp Jankó bácsi.

22. kép.

*Borogatja vízzel, s megint sósborszesszel,
De hallga! a béka talán megint neszel.*

*Most már oly vékonyan eresztí a hangot,
Hogy a bácsi egész gyomorgörcsöt kapott.*

Bimbi és Botond kalandjai.

(Folytatásos gyermekregény.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Írta: Vadnai Dezső.

S mialatt a gyermekcsereg engedett a torta csábító mosolyának és jóízűen elfogyasztották az utolsó molekuláig, bent a nagyok asztalánál és a konyhában ideges mozgolódás támadt. A vacsoránál ugyanis a süteményekre került a sor és a háziasszony parancsára az ifjú házaspár részére készített, díszített tortát is be kellett volna vinniök az asztalra, de ezt a szakácsnő és az egész konyhaszemélyzet szorgos kutatása ellenére sem találták a helyén. Ijedten villantak össze a szemek: hol van? ki ette meg?

Végre a háziasszony, Bimbi mamája is kiment a konyhába, hogy a lányokat sürgesse.

— Hol van az a torta? Miért nem hozták már?

— Nem találjuk, — volt a zavart válasz.

— A díszített torta elveszett.

— Lehetetlen!

— Pedig összekerestük mindenütt.

— Hallatlan! Ki merészelt hozzányulni?

Csend volt, nem felelt rá senki.

— Nos?

— Én nem! Én sem! — tiltakozott a konyhaszemélyzet.

— Hát te? — kérdezte a kuktát.

— Én nem, dadogta a kukta, aki szerencsétlenségére éppen a háziasszony belépése előtt fogta pártját egy szelet tortának s

ebben a pillanatban valahogy kiesűszott a kabátja alól, ahova hirtelen eltüntette s a többiek ezt észrevették és mindjárt ellene fordult a gyanú, hogy a díszített tortát is ő ette meg. A szakácsnő ezt a gyanút nyomatókosabbá is akarván tenni, egy csattanós pofont kent le a kuktának.

— Nesze! Máskor ne nyulj hozzá!

A kukta ezt a pofont nem tudta elviselni. Hiszen ártatlanul kapott az bizonyos. Ahhoz a tortához ő nem nyult. No, gondolta magában, megkeríti ő a tettést, de ezt a pofont nem hagyja magán száradni. Eszébe jutott, hogy a két fiú, Bimbi és Botond nemrégiben ott lábatlankodott a konyhában. Hátha azok vitték el. Megkereste hát a gyerekeket s éppen akkor lépett be a szobájukba, mikor azok a torta utolsó maradványát majszolták maszatos kezükből. No, szaladt is a Bimbi mamájához s nagy lihegve szólt:

— Nagyságos asszony, megvan a torta!

— Igazán? Hol van?

— Bimbiéknél. Éppen most eszik.

— Hol?

— Ahol a gyerekek vacsoráznak.

Az anya nyomban ott termett. Hát majd elájult a meglepetéstől. A drága díszített torta szétvagdálva, farieskálva a gyerekek kezében olvadozott.

— Mit csináltak itt? — szóló vészjósló hangon s az est két főhősét, Bimbit és Botondot kivitte a konyhába. Ott egy sarokba állította őket s nem volt szabad megmozdulniok addig, míg a vacsorának vége nem volt. De ők azután sem kaptak semmit, hanem le kellett feküdniök, míg a többi gyerek javában mulatott.

— Na ezt megkeserüli az az árulkodó fickó, — szóló Bimbi Botondhoz bosszusan.

— Én is azt akartam mondani. Bosszujuk meg magunkat! De hogyan?

— Én már kitaláltam valamit,

— Igazán? Mit?

— Hát azt, hogy bekenjük az arcunkat korommal és odamegyünk az ágyához és megijesztjük a sötétben.

— Nagyszerű ötlet! — lelkesedett Botond. — Ezt meg fogjuk csinálni.

Úgyis tettek. Egy este, mikor már mindenki lefeküdt a háznál s Botond megint Bimbiéknél aludt, a két fiú szépen felkelt s az előre elkészített korommal alaposan bekenték magukat. Valóságos ördögöknek néztek ki. Bajuszt és pofaszakállt festettek, meg szemöldököt, vastagot, hogy Mikulás apónak sem volt külföld. Ezután magukra borítottak egy-egy lepedőt és a sötét szobákban keresztül kibotorkáltak a konyhába. Ott is sötét volt, még egymást sem látták s egymásba fogódzva, kissé remegő térdekkel lépkedtek a kukta ágya felé, honnan hangos hortyogás hallatszott. Hát ahogy lépkednek, botorkálnak a sötétben, egyszer csak valami fényesség csillant a szemükbe s hogy közelebb érnek, oh, borzalom, két feketeképű, sötét alakot pillantanak meg, amint szemközt velük, feléjük közelednek.

A két fiúban majd elhült a vér. Hátborzongva álltak meg a sötétben. Egyik sem mert tovább lépni. Visszafojtott lélekzettel meredtek a két alakra s még a saját szívük dobbanását is hallották. Azok nemkülönben ugyanúgy lesték Bimbiék minden mozdulatát s látszott rajtuk, hogy minden pillanatban készek rájuk ugrani.

— Te, — szóló remegve Botond, — ördögök!

— Csitt! — suttogta Bimbi. — Forduljunk vissza!...

A két fiú erre visszafordult, de alig tettek néhány lépést, már megint előttük termett a két sötét alak. Mind jobban és jobban közeledtek feléjük. Bimbiék megálltak, mire a két sötét alak is megállott.

— Mit tegyünk? — kérdezte alig hallhatóan Bimbi.

— Mit? Szökjünk ki az ajtón...

— De hol az ajtó? Ebben a sötétben nem ismerem ki magam...

— Hát akkor... kiáltunk édesapádnak!

— Édesapámnak? Én szégyenlem...

— De nézd, milyen fenyegetően néznek ránk ezek! Mindjárt reánk ugranak...

Tényleg, a két sötét alak Bimbiékkel szemben fenyegető mozdulatot tett, az egyik még a karját is kinyújtotta és ujjával vészjóslóan reájuk mutatott, mintha azt akarta volna mondani: „Öljük meg őket!”

Bimbi és Botond erre a mozdulatra egy kétségbeejtő, rémült kiáltást hallatott:

— Se-e-gítség!

Ebben a pillanatban mozdulat hallatszott az ágyból, majd szikrázó kattanás és a két fiú előtt világosság lobbant. Az ördögöknek semmi nyoma, helyett az apát látják az ágy szélén, amint riadt képpel tart kezében egy öngyújtót s összeráncolt homlokkal mered a kormos, lepedőbe burkolt, ijedt alakjukra. Csak most vették észre, hogy a konyha helyett a hálószobába tévedtek be a sötétben.

Az apa rögtön felismerte őket.

— Mi az? — kiáltott a két fiúra. — Engem akartok ijesztgetni?!

Azok, persze, az apa láttára még jobban megijedtek, mint a két ördögtől, melyet a sötétben láttak s dadogva, zavartan nyögdeleltek:

— Ördög... ördögök jártak itt a szobában...!

— Miféle ördög?

— Két fekete ördög... csak a szemüket láttuk a sötétben...

— Hol?

— Itt, szemközt, a sötétben...

Az apa most már mindent megértett. A gyerekekkel szemközt kétszárnyas, nagy tükrök állott, a sötétben bizonyára saját magukat látták benne s azt nézték ördögnek, amilyenek ők maguk is voltak.

— Vagy úgy? — szóló elnyújtott hangon. — Forduljatok csak meg és nézzetek a tükröbe!

A két fiú úgy tett.

— Nos? Látjátok az ördögöket?

A két fiú egymásra nézett és összekuncogtak. Valóban, saját magukat nézték ördögnek, saját maguktól ijedtek meg úgy. Most mindketten elpirultak s szégyenükben a földre szegezték tekintetüket.

S ha esztalanságukért megkapják méltó büntetésüket, ezt a két gyerek könnyen elviselte volna, sokkal jobban fájt azonban nekik, hogy másnap mindenki rajtuk nevetett, de különösen a kukta nevetése fájt sokáig, ki nek nem tudták megbocsátani soha, hogy sajátmaguk ijedtek meg helyette a sötétben...

(Folytatjuk.)

Erdei húsvét.

Irta: E. Ónody Rózsi.

Az erdő ünnepi csöndjét a fák lombjai között csicsergő madárkák szakítják meg, mint ha csak versengeni akarnának az idáig is tisztán hallható harangok áhítatos, ünnepet hirdető szavával.

Szállnak a tiszta hangok ég felé, hálaadó énekkel dicsőítve a föltámadás szent ünnepét.

Kukucsáljunk csak be gyerekek az erdő bokrai közé, mit is láthatnánk meseváró szemekkel?

Hát először is látunk a sűrűn nőtt fák és bokrok között egy szép, füves tisztást, melyet kristályos tisztaságú csermely szel ketté. Vidám csobogással igyekezve kavicsos medrébe, célja: a távoli folyó öle felé. A forrás partján pedig, no lám teljes ünnepi díszben hivalkodik Mikk-Makk Nyuszika. Nézzetek csak, hogyan illegbilleg, hogy jobban láthassa magát a tükörként fénylő tiszta vízben!

Van is rajta látni való! Kék selyem ruhája, rakott szoknyájával csak úgy libben-lobban rajta, még a büszkén föltartott fülei is szinte bársonyosan tiszták. Látszik, hogy nem sajnálta magától a friss vizet. És lám, most meg selyem szalagot vesz elő Mikk-Makk Nyuszika, hej, be hetyke csokrot köt belőle a fél fülére! — Hej, be kényes ez a Mikk-Makk Nyuszika! — állapítja meg a tuloldalon legelésző Biri-Bori Húsvéti Bárányka. Pedig ökelme sem panaszkodhatik, az ő hófehér göndörszörű bundácskája is ragyog a napfényben és ékszerű ezüsthangu csöngettyű csilingel a nyakán.

— Hova készülsz Mikk-Makk Nyuszikám? — kérdi szeliden a kicsike bárány.

— Gyere csak át a vízen, Biri-Borikám, elmegyünk a faluba, jó gyerekeknek húsvéti ünnepet kívánni, örömet szerezni!

Ezzel még egy elégedett pillantást vetve csermely-tükrébe, Mikk-Makk Nyuszika kedvesen mosolyogva megsímogatja az átjövő Borika puha-göndör hátát.

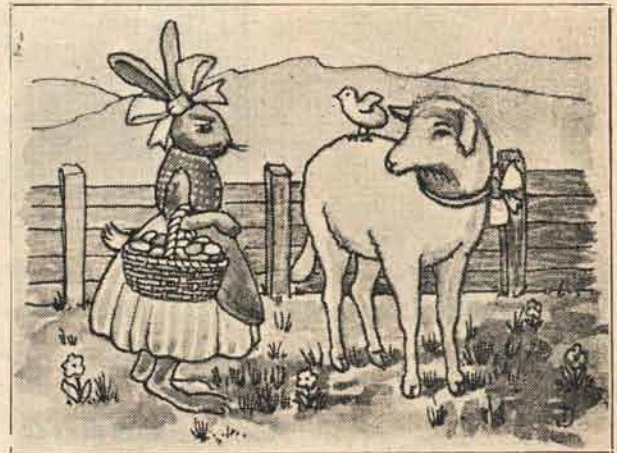
— Mit viszünk a jó kis gyerekeknek? — kérdi kíváncsian Biri-Bori Bárányka.

— Piros tojást, ide nézz! — és a nyuszi egy mohafészekhez vezeti társát, ami gyönyörű színes-piros tojásokkal van tele. Örömmel nézegetik, válogatják, míg csak tele nem rakják az előkészített csöpp kis aranyozott kosárkát.

— Csipp, csipp, boldog húsvéti ünnepeket kívánok! — hallszik egy drága kicsi hangoeska.

Mikk-Makk Nyuszika és Biri-Bori Bárányka meglepetve vették észre, hogy a tele kosárka tetején egy aranyos, sárga csőrű kis csibe csipog édesen.

No, így már teljes a társaság, láthatjuk, hogy elindulnak az erdei tisztásról, madárka dalától kísérve, elől a bárányka ezüstös csengőjével csilingelve, utána nyuszika, karján a kosár piros tojással, de a kicsi csibe leszökött a kosárból és a borika hátán csipogva elhelyezkedik a puha göndörségbe és onnan kíván minden kis cimboránknak boldog ünnepeket. Lásátok szívesen, ha betérnek hozzátok.

A piros tojások legendája.

Irta: Bartha István.

Mondják, hogy amikor Jézust keresztre feszítették, engesztelhetetlen ellenségei, akkor se szüntek meg csüfolni, gúnyolni Őt. Anyja, Szűz Mária, egy tele kosár tojást ajánlott fel nekik, de az elvetemült gonoszok még annál inkább hogy isteni fia iránt irgalmasságra bírja őket, bosszantották és gúnyolták. S mikor Jézus vizet kért, mérges ecettel áztatott szivacsot nyújtottak fel neki.

Ezt látva Mária, kosarát a kereszt tövéhez tette le s zokogó sírásba kezdett.

A Jézus kezéből s lábából csorgadozó vér pedig a tojásokra hullott. Egyik-másik csak bepreckelődött, de a legtöbb egészen piros lett a reá hulló vértől. Jézus letekintve jól látta ezt s leszólt az ott levőkhöz:

— Fessetek ti is mostantól piros tojást keresztre feszítettésem emlékére, mint ahogy én is azt tettem ma.

Jézus anyja festett legelésző piros tojásokat s miután Jézus feltámadt, boldog örömmel indult el azokkal, hogy lássa a fiát. Minden szembejövőt megajándékozott egy-egy piros tojással, mondván:

— Krisztus feltámadott!

Azóta jött szokásba a húsvéti piros tojás.

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

23. kép.

E beképzelt béka — úgy mondja Kajetán — Képes volna erre is, de azt meg kell hagyni, Az operaházban énekel majd talán? Hogy addig én őt agyon fogom csapni.

Csaba éjszakája.

Irtá: Móráné Úsz Rózsa.

*Csillog, villog a hó,
A hang oly elhaló.
Néma hegyek ormán,
Mozdulatlan sziklán,
Hadak útja pihen,
A csiki hegyeken.*

*De ni... ni... megmozdul
Égi lovag indul*

*Magányos éjszakán,
Palkója szikrát hány.*

*Szöke, arany haja
Leng-lobog vállára.
Ez ő, ez ő, ez ő.
Hajlong erdő, mező.
Csaba! Csaba király!
A hegyfokra kiáll.*

*S amerre zúg szava,
Megmozdul a föld hava.
S a fehér határon,
Mint egy régi álom
Áll Csaba csapatja.*

*Semmi nem apasztja
Mind parancsra várva
Pattan a lovára.*

*Maroknyi finn nép küzd már hetek óta,
Piros vértől festett erdő, mező, róna!
Az oroszok ellen megyünk támadóra,
Rajta hát vitézek! Rajta! Talpra! Útra!
Észak felé viszen majd a hadak útja.*

*A villogó kardok észak felé vágnak,
S nekimegy a csapat a vak éjszakának.*

*Csillog, villog a hó,
A hang oly elhaló...
Véres hegyek ormán,
Mozdulatlan sziklán
Hadak útja pihen,
Fenn a finn hegyeken
Égi lovag megáll
A rémes éjszakán,
Előtte egy havas
Karesú, csodaszarvas.*

*S ime hull az elien,
Bár a tábor pihen,*

*Az ezer tő mellett ropog a fagy, a hó,
Néha meg-megreccsen a véres, jagyos tő...
Felnőg, felnyöszörög minden fenyő szála,
Mintha a rémület kísértete járna.*

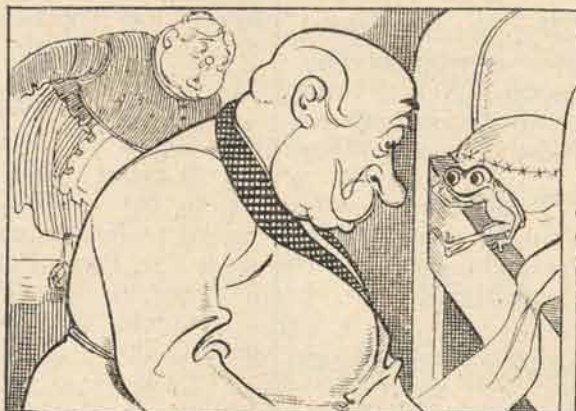
*Alant az oroszok sáparta már küszik,
S ime a finn csapat fáradtan aluszik.
Felnőg, felnyöszörög minden fenyő szála,
Mert az ellenség kísértete járja.*

*Láthatatlan szablyák
A halált csak osztják.
S a roham megtörve,
Az orosz legyőzve.
S halálhörgésekre
Ébrednek a finnek
S szemüknek sem hisznek.*

*Fehér légi árnyak,
Im suhanva járnak,
Előttük egy havas,
Karesú csodaszarvas.*

Kutykuruty Tóni izgalmas mérkőzése Etyepety Kajetán úrral.

24. kép.

Lázasan keresgél, rázza a lepedőt
S egyszerre a békát látja maga előtt.

Na, most vége neked, innen nem menekülsz,
Amíg hitvány tested egészen ki nem hül.

Kitől tanultad?

Anyák-napi színdarab.

Irta: Bilkay Gizella.

Már most közöljük az anyák-napjára alkalmas színdarabot, hogy legyen idő betanulásra.

Szereplők: Évike 12 éves, Óreg koldus, Cica (játssa jelmezbe öltözött kislány), Árva Maris, Eszti cselédlányka.

Szín: Egyszerű úri szoba. Balról asztalka, mellette Évike szorgalmasan kézimunkál egy kis terítőeskét. Évike igen rendesen öltözve. Idő: ma.

ÉVI (*egyedül*): Igy ni! Ezt a sarkot is befejeztem. Milyen jó, hogy már a leckém is tudom. Maradt időm a játszásra is. Most átszaladok a boltba s azért a 10 lejért, amit keresztaputól kaptam, veszek egy kis csokoládét. (*Kedvesen a közönség felé*): Mert biz' ám szeretem az édességet. (*Kopogás kívülről*.) Szabad!

ÓREG KOLDUS: Szerencés jónapot kívánok! A jó Isten áldja meg kisasszonykám. Szegény, öreg, beteges ember vagyok, segítsen meg valamivel!

ÉVI (*részvétellel*): Jónapot öregapó! Olyan beteg, alig tud járni. Nincsenek gyermekei, akik eltartsák?

ÓREG KOLDUS: Bizony kisasszonykám egyedül állok a világban. Feleségem, gyermekeim elhaltak. A szemem is igen gyöngye, a munkát nem bírom, a jó emberek segítenek rajtam.

ÉVI: Itt van, fogja jó ember, öt lei, vegyen magának valamit.

ÓREG KOLDUS: A jó Isten áldja meg nemes szívét, azt is, aki a jószívűségre tanította. (*El.*)

ÉVI (*egyedül*): Nem maradt csak öt lejem. No nem baj. (*Kedvesen, mintegy vigasztalva*): Kisebb darab csokoládét veszek.

CICA (*kívülről keserves nyávogás*): Miau! Miau!

ÉVI (*kinyitja az ajtót*): Mi az, cicukám? Mi baj?

CICA (*bejön*): Miau! A Néró megharapta a lábam.

ÉVI (*összecsapja a kezét*): Jaj cicukám, de csúnya a sebed. (*Nézi a lábát.*) Az a hamis Néró! Hozom a lisoformot, bekötöm a lábacskádat.

CICA (*nyögve*): Miau! Miau!

ÉVI (*lisoformos üveget, kötszert vesz elő*): Cicukám, gyere csak ide, lássam csak azt a csúnya harapást. (*Lemossa és bekötözi.*)

CICA: Miau! Miau! A jó Isten fizessen meg résztvevő szívedért! Miau, miau! (*El.*)

ÉVI (*egyedül*): Szegény Cicu! Olyan jó egerésző! Ugyan miért is vannak a cicák és kutyák haragban?... Olyan csúnya a veszekedés!

ESZTI (*bejön, tálcán uzsonnát hoz*): Évike! Itt van az uzsonnája! Tessék.

ÉVI: Mi van magával Eszti? Sirt?

ESZTI: Igen, Évike! Beteg a kis húgom, talán meg is hal.

ÉVI: Jaj, szegényke! Hívtak orvost már?

ESZTI: Még nem, mert anyám szegény özvegyasszony s nincs pénze. Nekem van vagy kétszázötven lejem, csak várom haza az anyukáját, a tekintetes asszonyt és megyek a doktorért.

ÉVI: Várjon csak! Keresztapú orvos. Irok egy pár sort, nekem minden kívánságom teljesíti, ha megkérem szépen, elmegy még ingyen is. Anyáskám szegényeihez is ő jár el, soha sem kér pénzt.

ESZTI: Az Isten fizesse vissza ezerszeresen a jóságát, Évike!

ÉVI (*papírt, tollat vesz elő és ír, közben hangosan mondja*): Drága jó Keresztapú! E levél vivője elvezet egy szegény beteg kislányhoz. Nagyon szépen kérek, tedd meg azt nekem, gyógyítsd meg őt ingyen. Tudom, sietni fogsz hozzá, mint én is sietve írom e pár sort. Majd szóval elmagyarázok mindent. Kezedet csókolja szerető keresztlányod: Évi. — Itt van Eszti, tudja maga hol lakik Keresztapú, siessen! Anyukámat én megkérem, hogy ne haragudjon, amiért elment.

ESZTI (*meghatottan*): Köszönöm Évike! (*Kezet akar csókolni.*)

ÉVI: Hova gondol! Még kislány vagyok, ne csókoljon kezet!

ESZTI (*el*).

ÉVI (*szomorúan*): Milyen nagy baj a betegség, szegénység! (*Vidámabban*): Hűh, be illatos kávé! Csak az esik rosszul, hogy egyedül kell uzsonnázzam! Anyáskám egy ismerőséhez ment látogatóba. (*Kopogás.*) Ugyan ki lehet? Szabad!

ARVA MARIS (*bejön*): Pá Évike!

ÉVI: Isten hozott, Arva Maris. Ül le! Anyáskám is mindjárt itthon lesz.

MARIS: Nem várhatom meg a tekintetes asszonyt, hátha sokára jön. Petikét egyedül hagytam. Csak azért jöttem most, mert minden héten ilyenkorra hívtam, hogy jöjjenek el a hús lejért, amivel bennünket, árvákat segít.

ÉVI: Maris! Uzsonnáztál már?

MARIS: Én nem szoktam uzsonnázni, csak ebédelni és vacsorázni.

ÉVI: Mit ebédeltél?

MARIS: Krumpli levest.

ÉVI: És?

MARIS: Egyebet nem!

ÉVI: Elfogadod ezt a kávé, Maris? Jószívvel adom!

MARIS: Hogyan egyem meg én a kisasszony uzsonnáját?! Bizony nem esne jól.

ÉVI: Tudod mit!? Felezzük meg! (*Egy vizespohárba önti felét, mely tele lesz, a kalácsot is kétfelé osztja.*)

MARIS (*vonakodva, de elfogadja*): Köszönöm. (*Esznek.*) Bizony, nagyon jó ez a kávé! Ezt a kalácsot nem eszem meg, ha Évike megengedi, elviszem a kis öcsémnek, Petinek.

ÉVI: Edd meg csak! Itt van öt lej, veszel ezen kiflit Petikének.

MARIS (*nem akarja elfogadni, de Évi erőszakkal odaadja*): Nagyon köszönöm, Évike, a hozzámvaló jóságát. De már megyek is, mert Peti magában maradt, nem hagyhatom egyedül sokáig. Majd eljövök, ha a tekintetes asszony itthon lesz. Isten áldja meg Évike!

ÉVI: Isten veled Maris! (*Egyedül.*) Szegény árva Maris és Peti! Nincs édesmamájuk! Úgy sajnálom őket! Kiviszem ezt az edényt, már úgy sem mehetek a boltba, nincs pénzem! (*Magát vigasztalva*): Nő, nem baj, azt a kis csokoládét megkapom máskor. (*El.*)

(*Öreg koldus, Cica, Eszti, Árva Maris bejönnek.*)

ÉVI (*csodálkozva*): Mi az? Talán megint baj van?

ESZTI: Már nincs semmi baj, a doktor úr kivágta a húgom torkáról a daganatot, már jobban is van! Csak most azt szeretném tudni, Évike, kitől tanult ennyi jóságot? Ki tanította a nemes tetterre? A szeretetre?

CICA: Miau! A lábam meggyógyul mihamarabb, mert bekötözte Évike aranyos kezeivel. De én is azt akarom tudni, kitől tanulta a könyörületességet, az állatok iránti szeretetet?

ÖREG KOLDUS: Ki tanította, hogy az öreg, beteges embert gyámolítsa?

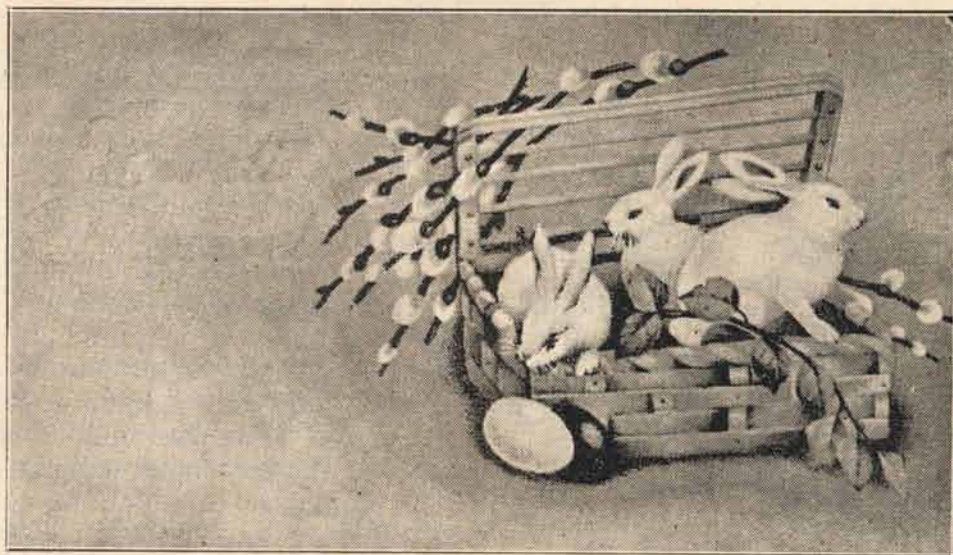
ARVA MARIS: Honnan, kitől tanulta, hogy az éhező árvával megossa kenyerét? Honnan ennyi jóság? Ki tanította erre? Mondja meg nekünk is!

ÉVI (*még mindig csodálkozva, mintegy álomban*): Igen! Ki tanított erre? Ki mutatott utat a bibliai útmutatás szerint, ki tanított, ki adott példát?! Az én drága jó Édesanyám! Ott van, nézzétek! (*A közönség között az anyjára mutat.*) Ott van Ó! Kit csak egy szóval illethetek, mely a legédesebb a világon, Édesanyám! A költő szavai igazak! Mert (*szavalva*):

Amikor a szívünk megtelik jósággal,
Lelkünk imádsággal,
Mikor egy-egy nemes
Tettet viszünk végbe,
Csókoljuk meg édesanyánk
Lábanyomát érte!

(Függöny.)

Húsvéti üdvözlés.

Nem tudja mit cselekedett..

Falusi gyermekek sokszor láthatnak ülöt keringeni a baromfiudvar felett, sőt bizonyos gyönyörűséggel riasztják el hangos rikoltással ezt a kegyetlen ragadozót, mely pillanat alatt lecsap az ártatlan kis csibékre.

Sokszor volt nekiünk is részünk *ülű úr* látogatásaiban, ami különösen nagy szomorúságot okozott azén hugoeskámnak, ki gyerekszíve egész melegével ragaszkodott a baromfiakhoz. Babusgatta, gyógyitgatta őket, ha valami bajok volt; úgy ismerték őt, mint az édes anyjokat.

Egy nap újra óriási *ülű* repült az udvar felett, de esodák-esodája nem mutatott semmi szándékot arra, hogy lecsapjon, sőt egyszerre mintha a felhőből pottyanna alá, egy hófehér kis csirkét ejtett ki szájából — épen az udvar közepére.

A tyukok riadtan kotkodácsoltak, hugom pedig lelkenedezve kiáltotta:

— Egy csirkét hozott az *ülű*!

No még ilyen csodát sem láttunk, mert eddig mindig *vitt* ökelme, de sohasem *hozott*.

Hugom egyszeribe gondozása alá vette az elalélt kis jószágot, melynek nyaka csupa vér volt. Azonnal megmosta, bekente a sebet. Szájából itatta, úgy hogy félóra múlva már bekötött nyakkal, de elég vigan sétálgatott a szobában.

Zizi lett a neve és hamarosan nagy szeretetnek örvendett a háznál. Neki minden szabad volt és épen ebből a nagy szabadságból keletkezett a veszedelem.

Zizinek az volt a legkedvesebb szokása, hogy, ha a hugom leült, azonnal a vállára repült és ott ült nagy komolyan. Különösen ebéd alatt szeretett fenn csücsülni a hugom

vállán, ki egy ilyen alkalommal fejét oldalt fordítva gügyögött valamit Zizi felé, mire az hirtelen belecsípett a szemébe. Úgy látszik valami csemegének nézte.

Szegény hugom, rettentő fájdalommal kapott a szeméhez, mindnyájan kétségbe voltunk esve, mert nem tudtuk elvesztette-e szeme világát, mivel a nagy fájdalom miatt nem tudta kinyitni. Szerencsére ilyen tragédia nem következett be, de a kiállott aggodalom és hugom sok fájdalma miatt nagyon elkeseredtem Zizi ellen. Ki is mondtam kerekben, hogy megöljük és kisütjük prézlibe a kis hálátlant.

Hugom sírt és pártját fogta.

— Nos, hát mit tudsz felhozni a védelmére? — kérdeztem tőle.

— Nem tudta szegény, hogy mit cselekszik, — zokogott hugom.

És ez a mondás a szívemre hullott, elmúlt a Zizi elleni haragom.

— Igen, ebben a mondásban minden benne van!

Hányszor okoznak egymásnak fájdalmat az emberek, sőt a gyerekek is. Csufoolják társukat, kit a tanítóbácsi megbüntetett, pedig annak már az a büntetés is elég fájdalom. Kinevetik aki elesett és betörte az orrát, stb. Ezek sem tudják mit cselekesznek.

Krisztus urunk, kit ellenségei a szenvedések közepett is gunyoltak, így imádkozott: „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek!“

Mennyivel inkább megbocsáthat az ember egy oktalan állatnak, mely igazán nincs tudatában tetteinek.

Igy megszegyenítve hugom szavaitól, megkegyelmeztem Zizinek.

Gál Lajosné.

Ravasz Muki fofásai.

Irtá: Horváth Sarolta.

Miki, Muki, a két manó
Szörnyen jó barátok.
Öntözni is együtt járnak,
Ezt majd meglátjátok.
Gyalogszertel indultak el
Berengóciából,
Pirostojást összeszedni
A sok lányos háztól.

De, — hogy miért — én nem tudom,
Összeeszték ketten
Muki kerékpárra tett szert
S felpattant rá menten.

Igy akarta megelőzni
Mikit a járásba,
Hogy ő érjen hamarabb a
Kislányos házba.

De megjárta ravasz Muki:
Nekiment egy fának
S csak a roncsa maradt meg a
Sok pirostojásnak.

Szánakozva nézte Miki
Bús, kesergő társát,
S megosztotta vele szépen
A pirostojását.

Amikor ő vezet.

A déli nap hevesen sütött s az emberek fáradtan, szomjasan, a hosszú úttól elesigázva mentek a poros országúton. Az eső régen nem esett, a levegő száraz, poros és meleg volt. Az olajfák lombja szürkén, a kövek izzó fehéren világítottak. Az emberek arcra ruhája fakó lett a portól.

A sokaság Názáretből vonult Jeruzsálembe, a húsvéti ünnepekre. Közöttük ment a gyermek Jézus is szüleivel. Útközben fogta édesanyjának, Máriának a kezét és csodálatos, hogy az édesanya nem érezte az út fáradalmait. Úgy ment, mintha ózondús, árnyékos erdőben sétálna, s friss forrásvízzel üdítő szomjúságát. Így mentek együtt, ketten, lebegő, könnyű járással, a fáradt sokaság fözött.

Később Jézus odanyújtotta kezét nevelőapjának, Szent Józsefnek is. Attól fogva az apa sem volt többé fáradt. — Azután másoknak nyújtotta kezét, öregeknek, gyerekeknek, mindenkinek, aki elfogadta azt.

Ma is oda nyújtja nekünk Jézus a kezét, ha elfogadjuk, szívesen vezet s az Ő kezét fogva könnyen járunk az élet poros országútján.

Ezt a kis történetet az én kedves Mariska néném-től hallottam, én csak leírtam nektek gyerekek, fogadjátok szeretettel.

Jolán néni.

Kezdődik egy reményteljes tavasz!

1940
MÁRCIUS
15 és 18-án

az Állami Sorsjáték

széleszt játékosai között:

1	ÖTMILLIÓ LEIES	nyereményt,
1	3,000.000	„ „
1	2,000.000	„ „
13	1,000.000	„ „

és számtalan 400.000, 200.000, 100.000, 20.000, 0.000, 5000, 1000 stb. nyereményt.

Vásároljanak idejében sorsjegyet!

Ahogy kis cimboráink írnak...

A felejtethetetlen Marcella néninkről.

A drága Marcella-néni, kit mi, kis cimborák,
mindnyájan úgy szerettünk,
Miért hűnyta be a szemét örökre, a halál miatt
rabolta el tőlünk?

Új tagja vagyok az Új Cimborának,
bemutakozó levelet írtam február 10-én,
Melyben írtam, hogy a drága Marcella nénit
megismerni személyesen is szeretném.
De hiába vártam a kedves hívó szóra,
a barátságos, meleg fogadó szoba helyett
A sötét, kegyetlen kápolnába kellett menjek.
Kicsi szívem nem tudja még most sem
megérteni,

Hogy miért kellett Marcella néninek,
kit mindenki szeretett, oly messze menni?
Itt hagyott minket, felment a mennyországba,
Ahol a kis cimborák várták a mennyország
kapujába.

Örömmel fogadták, nekik lesz most
a második anyjuk,
Ők, úgy látszik, jobbak voltak s Marcella néni
elment hozzájuk.

Azok úgy örvendenek, ahogy mi most
búsulunk,
Most azoknak lesz a kedves mesemondójuk.
De mi, kis cimborák, kik ma még a földön
élünk,
Fogadjuk, hogy Marcella néni emléke örökre
szent lesz előttünk.

Orosz László, III. o. t.

Szeretem az Új Cimborát.

Ha töröm a buksi fejem,
Egy kicsi vers mindjárt terem.
Angukámtól tanulom,
És így könnyű, jól tudom.
Bengál mese kedvencem,
Új Cimborát szeretem.

Gyulafehérvár. Veida Margit I. g. o. t.

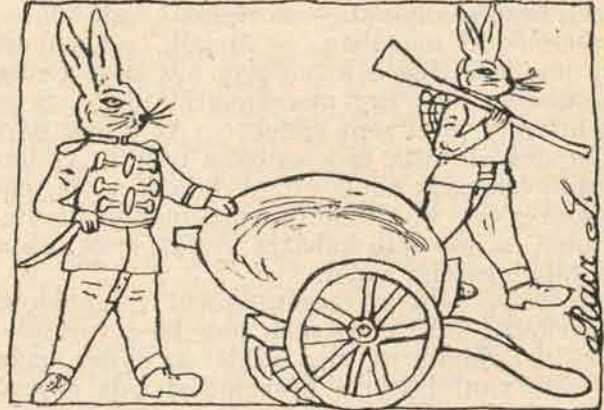
Tavasz.

Irták: Gálffy Gábor, I. g. o. t. és
Péter Lóránd, I. g. o. t. Székelykeresztúr

Kisütött az aranyszínű napsugár,
Felvidámult reá minden kis madár.
Zöldül, zöldül erlő, mező, falevél,
Áldott légy oh szép tavasz, hogy megjöttél.

A tojás ágyú.

Rajzolta: Rácz Sanyi.

Milyen könyveket olvastam?

Az Új Cimborá 1939. évi okt. 1. számában kérdezte tőlünk a szerkesztő néni, hogy milyen könyveket olvastunk? Itt felelek rá: Én a következő könyveket olvastam:

1. Telekyné F. László Marcella: Székely népmesék, 2. Grimm mesevilág, 3. Kenyér és becsület, 4. Petőfi Sándor költeményei, 5. Gulliver utazásai, 6. Rádi Joska és egyéb történetek; Gyermeklapok: 7. Új Cimborá, 8. Én Ujságom, 9. Az én kicsinyeim, 10. Boldog Ifjúság, 11. Kis Magazin, 12. Kis Színházi Élet, 13. Ezeregyéjszaka meséi, 14. Mackó utazásai, 15. Mackó úr a Balaton mellett, 16. Nagyapó tréfái, 17. Csudavilág, 18. Korhadt fakesztek, 19. Tréfás mesék, 20. Magduska mesekönyve, 21. Magyar mese és mondavilág.

Balavásárhely.

Kezeit esókolja

Szalma Magda, IV. el. o. t.

Látom, hogy szeretsz olvasgatni s esupa hasznos, szép könyveket vesznek szüleid. Azonban az is fontos, hogy ha könyvekről beszélünk, annak említsük fel az íróját is, hogy ki írta az illető könyvet? Ezt a könyvek felsorolásánál kifejejtetted. Sebaj, majd pótolod.

Szerkesztő néni.

Találós kérdés.

Földön fölül fa, fán fölül víz, vizen fölül vas, vason fölül kő, kövön vas, kövön fölül hús. Mi az!

* * *

Lehet-e egy lovon hét patkó? Ha lehet, mégis hogyan lehetséges? Írjátok meg!

Ki a komám Komáromban?

Irta: Dr. Balogné Dávid Gabriella.

Esteledett. János bácsi bosszusan járt fel s alá. Néha kinézett az ablakon. Kint fújt a szél, hordta a havat. — Kutyanak való idő — zsörtölődött magában. — Megöli az embert az unalom. Még a koma sem néz erre. Pedig Komárom csak egy macskaugrás ide... S ez a hitvány pipa sem szelel. — Az ablak párkányára állította és a sarokba nézett. Az ünneplő csizmája állott ott. A kezébe vette, nézegette, egy kicsit poros volt, megtörülgette. Utána az ünneplő kabátja került sorra, azon is talált kefélni valót.

Erzsi néni a vacsora körül forgolódott. Igyekezni kell, mert nem lesz kész vele idejére. — Ehunn ni, alig ebédel az ember, mán is este van! Látja a készülődést, oda is szól az urának:

— Ugyan hova készül kelmed?

János köhintett egyet kettőt.

— Elmennék egy kicsinyég Pestre, mert hát igen unalmas itthon.

Erzsi néni kezében megállt a kanál.

— Elmegey a kelmed esze?

— Holnap indulok — volt rá a rövid válasz.

Erzsi néni se szólt többet, tudta úgyis hiába való lenne minden szó. Amit az ő élete párja egyszer a fejébe vesz, azt bottal sem lehet kiverni onnan. Így aztán inkább egy

kis útravalóról gondoskodott, nehogy éhen találjon halmi hites társa abban az irgalmatlan nagy városban. Mert hogy ahová János bácsi világot látni indul, az nagy város, sejtette Erzsi néni s úgy titokban még egy-két könnyet is ejtett, mert hát csak aggódott az öreg élete párjáért. Pedig János bácsit nem igen kellett féltetni. Bejárta ő már a fél világot, orosz fogságban is volt vagy három esztendeig, még sem lett kutya baja sem. Ahogy megérkezett Pestre, még csak nem is csodálkozott. — Hát nagy város, nagy város... dünyögte magában. A villamos nem is ejtette csodálkozásba, látott ő már olyat. De azért nem ült rá. Nem kocsikázni jött ő Pestre, hanem egy kicsit körülnézni. Addig-addig nézelődött, míg csak úgy nem érezte, hogy a lába kicsinek találja a csizmát. Most már csak azt nézte, hogy hova is lehetne bemenni, leülni. Így látta egy ablakon keresztül, hogy egy nagy szobában olyan emberek lehetnek, akik vagy megúnták a nézelődést, vagy otthon semmi dolguk nincsen.

— Ide mán csak bemegyek — gondolta, s már a kiliesen is volt a keze. Odabent aztán egy kicsit körülpillantott, végül pedig letelepedett egy asztal mellé, ahol két úr valami különös játékot játszott.

(Folyt. k5v.)

Jóska bácsi üzenetei.

Ferenczi Sándor, Hódís Ilike, Gál Lajosné, F. Vadnay Hermin, Hegyi Mózes, Nemes Nagy Lajos és Márta, Báthory Anna, Moráné Ósz Róza, Zombory Sándor, Ósz János, Dr. Balogh Istvánné Dávid Gabriella, Vincze Sándor, Veterány Viktor, Schullerné Sillay Erzsébet, Bilkay Gizella, Szalántzy Ilus, Józsa János, B. Rafael Anna, Földes Zoltán, Székely Irmus és Balla Ilona munkatársaknak: Mint a villámcsapás, úgy sújtott szegény Marcellám halála. Nem is mertem volna gondolni ilyen szomorú végre, hiszen nekem egyáltalán nem is írta meg, hogy mennyire tragikus lehet a betegség következménye. Nem akart szomorúságot okozni nekem? Talán lehet, hogy szegényke ő sem tudta, mert nagy fájdalokat nem érzett s nem gondolta, hogy mi már a földi életben nem találkozunk.

Legutolsó levelében, melyet halála előtt írt, még arról álmodozott, hogy már a javulás útján van s rövid időn belül kikerül a klinikáról, s milyen boldog lesz megint húsvétkor, mikor én is hazajövök szabadságra s együtt tehetjük meg a hosszú tavaszi sétákat.

A végzet másképp rendelkezett.

Magához szólította a jó Isten, hogy ezentúl onnan felülről vigyázzon a kis cimboráira, akiket életében úgy szeretett, s akiket olyan melegen a szívéhez tudott ölelni. Vigyáz ránk is, munkatársainkra, a nagy cimborákra, akiket szintén nagyon szeretett, buzdított, bátorított a munkára. A mi drága, felejthetetlen Marcikánk, habár elköltözött közülünk mint érzékelhető fizikai valóság, de szellemében itt él közöttünk, látni fogjuk lelki szemünkkel mindenütt, ahol napsugár van, ahol járt valamikor a földön, a szerkesztőségben, a vadvirágos mezőkön, a Hójában, ahol a kis és nagy cimborákkal együtt játszott és dalolt, minden kis virággal és felhővel, minden fűszállal és madárkával üzeni fog nekünk s ezentúl a Mennyszágból fogja vezetni gyarló tollainkat, hogy az ő szellemében továbbra is hűséges, odaadó munkatársai legyünk annak a kis gyermekujásznak, melynek alapját oly fáradhatatlan munkával építette meg és munkáját férfiakat megszegyentítő szorgalommal, titáni küzdelemmel, rátermettséggel, tehetséggel, hófehér gyermeklelkével és szeretettel folytatta.

Még betegsége alatt is, mikor Neki teljes pihenésre lett volna szüksége, állandóan dol-

gozott, fáradságot nem ismerve, az utolsó óráig, amíg el nem veszítette eszméletét. Drága Marcellánk a mukának és a gyermekének lett a vértanúja. Példát mutatott nekünk arra, hogy gyermekeinkért, utódjainkért, a legdrágább kincsünkért az életünket kell feláldoznunk, hogy mi is megkapjuk érte az égi koronát.

Köszönöm a kedves munkatársaknak, hogy oly meleg szeretettel vigasztaltak nehéz napjainkban és kimondhatatlan fájdalomunkban gyógyító irt csepegtettek mindnyájunk vérző sebére, akik hozzá legközelebb álltunk és akit oly forrón szerettünk s akinek emléket halálunkig a szívünkben fogjuk hordozni.

Pihenj csendesen, drága jó Marcikánk, és itt azt üzenjük Neked mindnyájan, kik munkatársaid voltunk az életben, hogy drága örökségedet, azt a szép fehér zászlót, melyet kiejtettél a kezedből, felvettük s a te szellemedben tovább viszzük. Mikor megölelünk egy kis cimborát, ha felkarolunk egy szegény gyermeket, a Te nevedben tesszük, hogy a jó Isten ezekért is csak téged jutalmazzon odafenn, a szép mennyországban, melynek már részese lettél.

Gondoskodni fogunk arról is, hogy esendes sírodon mindig friss virág nyiljék, amit Te életedben úgy szeretted, mint kis cimborádat.

Landtné Ady Mariska, Bánffyhungyad.

Kedves levelét és a kéziratot megkaptuk, de sajnos, a mi drága Marcellánk már az anyaloknak szerkeszti az Új Cimborát, azoknak mesél a szomorúságról és ürességről, melyet maga után hagyott. Elvitte magával azt a jóságos, meleg lelkét, gerle kacagását, szeretetét, csak szelleme maradt közöttünk, mely erőt fog nyújtani nekünk a további hősies küzdelemre. A beküldött színdarabot áttanulmányozzuk s ha lehet, közöljük is. Köszönöm a Marcella és a magam nevében a család iránti meleg érdeklődését, sajnos, nagyon letört mindnyájunkat a Marcella hirtelen halála, de bele kell nyugodnunk Isten akaratába. Szívából gyógyulást kívánok és várjuk további fokozott munkásságát.

Szalántzy Ilus, Gyulafehérvár. Versei a nagy zűrzavarban valahova eltűntek, de amint előkerülnek, átnézzük s amennyiben használhatjuk, helyet adunk a lapban.

Kilin Sándor, Kisjenő. Kedves levelét és a három még kedvesebb gyermek-novelláját megkaptuk, sajnos, a Marcella kezébe már nem kerülhettek, mert ő is valahol a kis Marika angyal-társainak mesél, pedig biztosan örült volna Ő is e kedves, mennyországból ellesett meséknek, Hasonló jellegű és más

munkáit is örömmel várjuk. Lényeges, hogy ne legyenek túlhosszúak, mert nehezebben tudjuk elhelyezni a kis gyermeklapban. Szeretettel üdvözlöm.

Drága kis Cimborák!

Kedves árván maradt gyermekeim!

Nincs már többé Marcella néni!

Mindnyájunkat ez a szomorú gondolat foglalkoztat, nem akarjuk elhinni, nem tudunk belenyugodni ebbe a szomorú valóságba; pedig kint a házsongárdi temetőben domborodik egy frissen hantolt sírhalom, tele van virágkoszorúval és virágcsokorral, itt alussza örök álmát a mi drága Marcella néni a feltámadás napjáig. Itt hagyott bennünket árván. Ki fog nektek ezután oly meleg szeretettel mesét mondani? Ki fog vigyázni rátok? Ki fog benneteket, drága kis Cimborák a szívéhez szorítani?

Haló poraiban is szeressétek ezt a drága jó lelket, imádkozzatok érte, aki egész életét nektek áldozta fel, most felülről, a magas mennyországból vigyáz rátok, minden lépésetekre.

Marcella néni azt üzente nekünk, Mária néninek, Jóska bácsinak, Dezső bácsinak, Kálmán bácsinak és a többi nénieknek és bácsiknak, akik eddig is szép meséket és verseket írtak számotokra, hogy ezután se feledkezzünk meg a cimboráiról s ezután több mesét és verseket írjunk nektek.

Jóska bácsi azt üzeni mindnyájatoknak, hogy ezután minden kis cimborát úgy fog tekinteni, mint édes gyermekét, ha valakinek közületek szüksége lesz jótanácsra, vigasztalásra, forduljatok hozzánk bizalommal, mint édes szüleitekhez, mindig szeretettel várunk benneteket a szerkesztőségbe, minden szombat délután, mint eddig. S ha virágot szedtek a mezőn, ne feledkezzetek el a *Marcella néni sírjáról sem*, aki most is láthatatlan köntösbenn ellátogat minden kis cimborájához, hogy lássa, jól viselitek-e magatokat, tanultok-e szorgalmasan, engedelmeskedtek-e jó szüleiteknek, amióta Ő elköltözött a földi életből. A kis virágcsokrot, amit frissen szedtek, vigyétek el Marcella néni sírjára, mert tudom, hogy Ő nagyon örülni fog minden szál virágnak, s imádkozni fog értetek az édes Jézuskánál, hogy őrizzen meg benneteket egészségben, hogy szeressétek egymást, szeressétek jó szüleiteket, ahogy Ő is szeretett benneteket életében.

Szívából üdvözl mindnyájatokat:

Jóska bácsi.

*

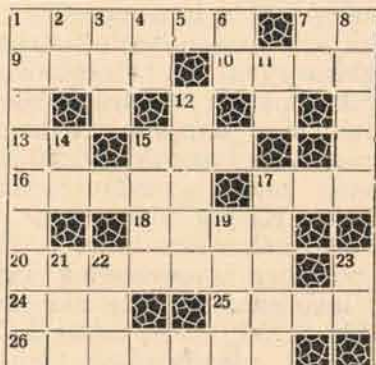
A beérkezett levelekre és rejtvény-megfejtésekre a következő számban válaszolunk.

Vezeti: Jóska bácsi.

1. Keresztrejtvény.

Beküldte: Gálffy Gábor, I. g. o. t.
Székelyudvarhely.

Vízszintes: 1. Van ilyen fajta nyul és macska is. 9. A bibliából is ismert hegy neve. 10. Híres francia regényíró. 13. Kettős más-salhangzó. 15. Ház nem lehet enélkül. 16. Görögországba bevándorolt régi nép. 17. Rag. 18. Mértani test. 20. Megmagyaráz másképpen. 24. Az ábécé első hangzója többszörösen. 25. L. T. E. A. 26. Európai félsziget.

Függőleges: 1. A babiloniaiakkal együtt híres nép volt ez az ázsiai nemzet. 2. Mutatószó. 3. A footballisták jól ismerik ezt. 4. Visszafelé: indulatszó. 5. Más-salhangzó. 6. Név-elő. 7. Ige. 8. Távolkeleti nemzet. 11. Állati lakóhely. 12. Kakuk. 14. Legfontosabb fűszereink. 15. Rab, másképpen (az utolsó két betű pótolandó). 17. Tenger Európában, ahol most nagy harcok folynak. 19. Becézett leánynév. 21. Vissza: helyhatározói rag. 22. D. Á. É. 23. Kicsinyítő képző.

Tréfás kitaláló:

mosónő teszi . . .
vissza: őszi gyümölcs . . .
mennyeséget jelent ez a szó . . .
vissza: állat neve . . .
épület neve . . .
vissza: jelenti, ha valaki jó
anyagi helyzetben is van . . .
időhatározó . . .
vissza: ragozott szó . . .

Megfejtések a január 1-i számból:

Betűrejtvény: Grönland.

Szórejtvény: határ és Kopenhága.

Kockarejtvény: 1. kerek, 2. Elek, 3. Rel(la), 4. ek(e), 5. k.

Vonalrejtvény: Boldog újévet!

Tréfás kitaláló: A szarka: **esörög**, a menny: **dörög**, a mell: **hörög**, ország s dinnye: **görög**, az orsó: **pörög**, a kocsis: **zörög**.

Január 15-iki szám keresztrejtvényének megfejtése: **Vízszintes:** 2. II. yi. 5. A. b. 6. dá. 7. ak (ka). 8. kér. 10. örül. 12. k. a. 14. ri. 15. ilna. 17. k. i. p. i. 18. A. u. t. g. 19. pi. 22. jó. 23. aki. 24. Baas. 26. l. s. 27. pr 28. tól. 29. mei. 31. (H)ote(l). 33. Süba. 35. én. 36. ápoló. 38. író. 40. M. K. 41. ár. 42. Niger. 44. la. 45. és. 46. Sajó. 47. A fecske. 52. ám. 53. Mikes. 54. zerge. 56. Li(li). 58. arab(b).

Függőleges: 1. gólya, darü. 3. libák. 8. kör. 9. Éréka. 11. La Plata. 12. Kluj. 13. anti-lop. 16. Agoston. 19. pap. 20. ikra. 21. és. 24. Bobó. 25. ki. 28. tür. 29. mék. 30. én. 32. elismer. 34. síró. 36. (v)ar(r). 37. (Zsinag)óga. 39. F. a. e. i. l. 41. as. 43. éjem. 44. L. F. M. 45. ée. 48. ekin. 49. se. 50. ks. 51. I. e. a. a. n. 52. Ágai. 55. R. R. N. 57. mis(s).

Megfejtést küldtek be: Szalma Magda IV. el. o. t. Balavásárhely, Salaty Magda IV. el. o. t. Brassó, Sebestyén Attila II. el. o. t., Ádám és Éva, Visa, Bagossy Ádám IV. el. o. t. Nagykároly, Richter Juliska III. el. o. t. Székelykeresztúr, Keresztes Irén II. el. o. t. Kolozsvár, Treuhaft Tibor III. el. o. t. Gráf Testvérek Csernátfalva, Baktay Ervin I. g. o. t. Gyergyószentmiklós, Török Kató Kolozsvár, Bálint Erzsébet Csernátfalva (jan. 1. és 15. szám.)

Nyertesek lettek: Treuhaft Tibor Kolozsvár, Salaty Magda Brassó, Szalma Magda Balavásárhely.

Az „Uj Cimbora” előfizetési árai.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțesti.

Kormos Jenő, Chiend

Minden cikkért a szerzője felelős.